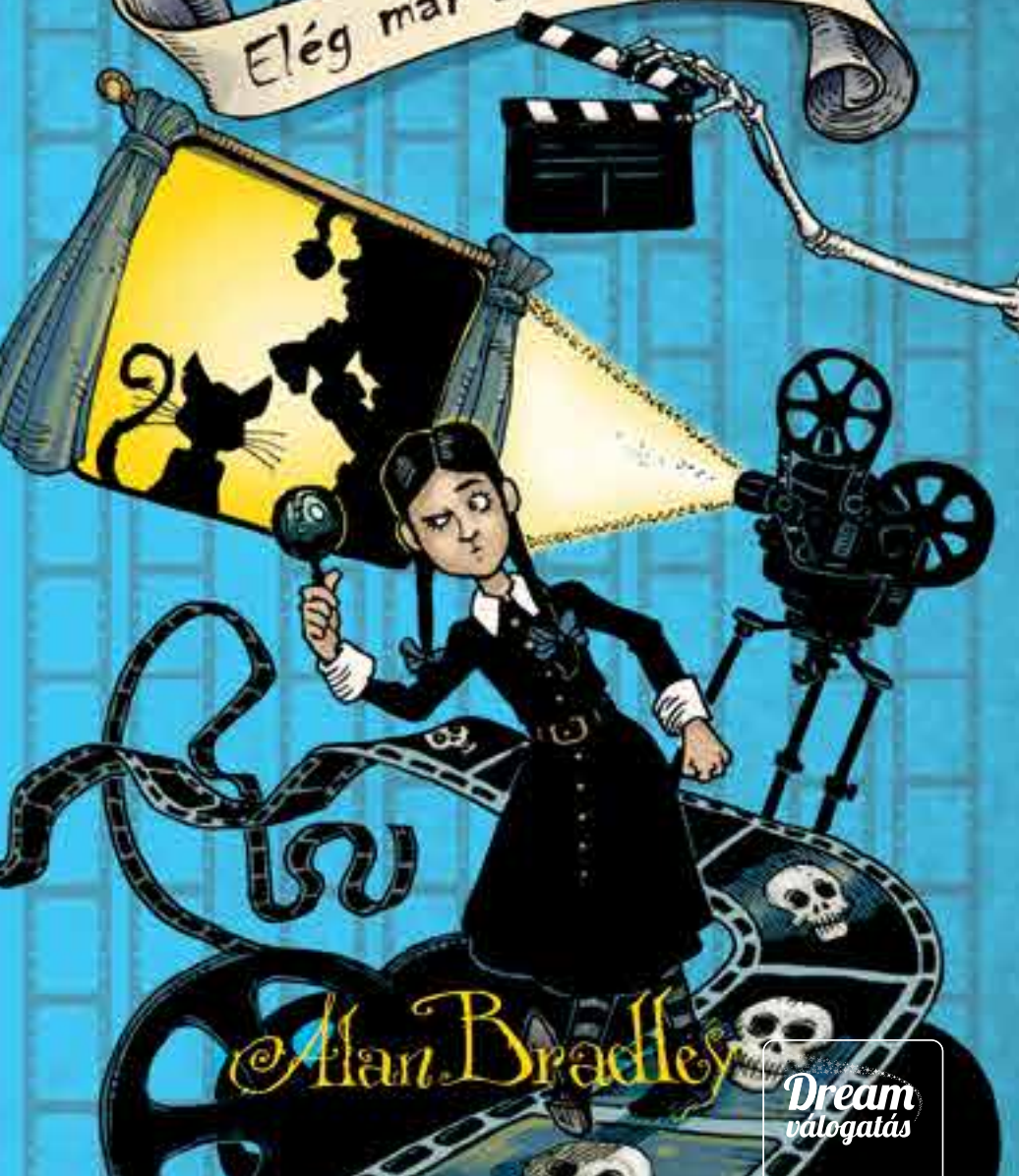

FLAVIA DE LUCE REJTÉLYEI

Elég már az árnyakból!

Alan Bradley

Dream
válogatás

Karácsony van, és Flavia de Luce – a tizenegy éves „kiskopó”, a kémia megszállottja – a laboratóriumába visszavonultan a Téli pó csapdába ejtésén morfondírozik. Ám hamarosan megzavarja a patinás Luce-birtokra érkező filmes stáb, akik azért jönnek Buckshaw-ba, hogy a híres Phyllis Wyvern főszereplésével filmet forgassanak.

A színésznő meglepően kedvesen viselkedik a magányos Flaviával, kárpótolja nővérei gonoszságáért. Sőt, nagylelkűen még egy Romeo és Júlia előadást is elvállal. A tomboló hóvihar közepette Bishop's Lacey minden lakója Buckshaw-ba igyekszik, hogy megnézzék Wyvernt és partnerét. Amíg a közönség önfeledten szórakozik, az időjárás még zordabbra fordul, és a birtokot végleg elzárja a külvilágtól. Az ott rekedt emberek türelmesen várják a vihar végét, eközben rejtélyes családi titkokra is fény derül. De az este döbbenetes végkifejletére senki nincs felkészülve: egy filmtekerccsel megfojtott színészre bukkannak.

Vajon az összegyűlt vendégek közül ki rendezte ezt a vérfagyasztó előadást? Ahogyan a vihar egyre jobban tombol, s ahogyan a gyanúsítottak köre fokozatosan bővül, Flavia számára mégis egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy ki a gyilkos.

Alan Bradley fiataloknak szóló első története a Kanadai Gyerekek Évkönyvében olvashatók. Regényei irodalmi folyóiratokban jelentek meg, és számos nyilvános felolvasást tartott iskolákban és galériákban. A Flavia de Luce rejtélyei című sorozat hatalmas sikert aratott. A megjelent kötetek mind felkerültek a New York Times bestsellerlistájára, és már harminckilenc nyelvre lefordították őket.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.alanbradleyauthor.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Mint a hősnő, a regény is szűrös és meglepően vicces. Ugyanakkor teljesen megbabonáz. Egy új Sherlock Holmes születik.”

The New York Times

„A tizenegy éves Flavia bebizonyítja, hogy ő minden idők legkoraérettebb, legleleményesebb, és nos, szimplán a legveszélyesebb hősnője közel s távol. Gonosztevők és nővérek, reszkessetek!”

Amazon

„Kiváló... A bizarr és a rejtélyes bámulatos elegyében Flavia sikeresen elboldogul a bűntények felnőtt világában, miközben kitér a gyermeki kelepcek elől is, amelyeket nővérei állítanak neki.”

Publishers Weekly

„Felszabadító újra tizenegynek lenni, és összebarátkozni az ellenállhatatlan csodagyerekkel, Flavia de Luce-szal. Egy elragadó játék az 1950-es évek Angliájában, melynek kulcsfigurája a világ legszellemesebb és legjavíthatatlanabb ifjú kémikusa.”

Kirkus Reviews

„Ez a könyv több mint egy élvezetes detektívregény. Egy hihetetlen humorral átítatott, imádnivaló karakterekkel teletűzdelt, fondorlatban gazdag történet.”

Booklist

Alan Bradley

— részlet —

1.

A sűrű köd indái úgy kapaszkodtak felfelé a jéghideg levegőben, mint azok a kétségbeesett szellemek, akik elhagyták testüket. A hideg levegő homályos, párás fátyolt alkotott.

Le-föl száguldoztam a galéria hosszú folyosóján, miközben korcsolyám ezüst éle egy hentes késének élezéséhez hasonló hangokat hallatva, energikusan szántotta fel a követ. A jeges felszín alatt a kemény fából készült parketta bonyolult mintázata még mindig jól látszott, habár a színei kissé fakóbbnak tűntek a fénytörés miatt.

Fenn a több tucat gyertya – melyeket a tálalóból csentem el, és régi, patinás csillárokba tettem – sebes mozdulataim hatására időnként örült pislákolásba kezdett. Körbe-körbeforogtam, le-föl cikáztam a folyosón. Nagy szippantással lélegeztem be a sűrű levegőt, s amikor kifújtam, gőzölgő páracsíkot húztam magam után.

Amikor végül hirtelen farolva megálltam, apró jégdarabok repültek szanaszét, mint a színes gyémántok.

Elegendő volt a galéria eláztatásához egyetlen éjszakára nyitva hagyni a terasz egyik ablakát, hogy azon keresztül bevezessem a kerti locsolócsövet, s aztán a fagyos hideg már elvégezze

a maga dolgát, mint ahogy most, az elmúlt két hétben is megdermesztette a környezetet.

Mivel a madár sem járt a fűtetlen keleti szárnyban, nem tűnt föl senkinek az én rögtönzött korcsolyapályám, legalábbis tavaszig, addigra meg már el is olvadt. Senkinek, kivéve persze az olajfestményen virító őseimet, akik hosszan sorakoztak a falakon, s most is keserűen bámultak rám a súlyos keretek közül: jeges tekintetükkel fejezték ki rosszallásukat, hogy mennyire elítélik a viselkedésemet.

Nagy ívben fűtültem rájuk, és újra nekilendültem a fagyos hidegben. Most dupla sebességre váltottam, akár egy gyorskorcsolyázó, a jobb karomat a levegőben lóbáltam, a copfom csak úgy repült, a bal karomat pedig a hátam mögé raktam, mintha vásárnapi sétán lennék a szabadban.

Milyen csodás is lenne – gondoltam –, ha valamelyik divatos fotós, mint például Cecil Beaton, véletlenül megörökítené ezt a pillanatot az utókor számára.

– Csak folytassa, drága kislány – mondaná. – Ne is törődjön vele, hogy itt vagyok. – És én szállnék le-föl az ősi képtárban, mint a szélvész, a végtelenségig, a vaku diszkrét villanásai közepette.

Aztán egy vagy két hét múlva ott virítanék a *Vidéki Élet* vagy a *Londoni Képes Újság* hasábjain: korcsolyázás közben, egy előrehajló mozdulatba merevedve.

– *A káprázatos... elbűvölő... de Luce kisasszony* – állna a kép-aláírásban. – *A tizenegy éves korcsolyázó költői mozdulata.*

– Ūristen! – kiáltana fel apa. – Ez Flavia!

– Ophélia! Daphne! – hívná őket, miközben úgy lobogtatná a levegőben az újságot, mint egy papírzászlót, majd újra

rápillantana, csak hogy megbizonyosodjon róla, jól látja-e. – Gyertek gyorsan! Itt van Flavia, a húgotok.

Ahogy a nővéreimhez jutottam gondolatban, hirtelen felsóhajtottam. Addig nem sokat törődtem a hideggel, de most hirtelen az Atlanti-óceán viharos erejű szélvihara csapott le rám a tél éles, csípős, dermesztő hidegével, fogvacogtató síri fagyosságával.

Tetőtől talpig reszkettem, és a szemem ekkor kinyílt.

A sárgaréz ébresztőóráam negyed hetet mutatott.

Lelógattam a lábamat az ágyról, s a lábujjaimmal a papucsomat próbáltam előhalászni, aztán bebugyoláltam magam az ágyneműbe – a lepedőbe, a dunnába és a meleg takaróba –, és meggörnyedve másztam ki az ágyból, mint egy testes svábbojár, s az ablakhoz totyogtam.

Persze még sötét volt odakinn. Az évnek ebben a szakaszában csak két óra múlva kel fel a nap.

Buckshaw-ban a hálószobák olyan hatalmasak voltak, mint a sétatér; sötét, hideg, huzatos helyiségek, melyeknek falai távol estek egymástól, és mind közül az enyém volt a legtávolabbi és egyben a legmagányosabb is a keleti szárny déli csücskében.

Egy hosszú és ádáz vita következtében, amely két ősöm – Antony és William de Luce – közt robbant ki a krími háború idején, bizonyos katonai taktika sportszerűségéről, Buckshaw-t két térfélre osztották a folyosó közepén felfestett fekete vonallal, s megtiltották egymásnak, hogy a másik területére lépjenek. És így különféle okok miatt – némelyik bosszantó, a többi pedig egészen elképesztő – a keleti szárny fűtetlen és lakatlan maradt, noha a ház másik felét V. György uralkodása idején felújították.

A csodálatos kémiai labort Tarquin vagy röviden Tar de Luce nagybácsikám számára édesapja építtette, de teljesen megfélekeztek róla, és elhagyatott volt egészen addig, amíg én fel nem fedeztem a kincseit, és birtokba nem vettem. Tar bácsi aprólékos, részletekbe menő jegyzeteinek hatására, no meg a kémia iránti vad szenvedélyem fellobbbanásának köszönhetően, úgy érzem, sikerült egész jól átlátnom a világegyetem építőkockáinak rendszerét.

– Egész jól? – szólalt meg bennem a belső hang. – Pusztán egész jól? Ismerd be, Flavia, öreglány! Szuper jól, és ezt te is jól tudod!

A legtöbb vegyésznek – akár beismeri, akár nem – van egy kedvenc területe, amellyel szívesen elbábelődik. Így voltam én a mérgekkel.

Még most is lázas izgalomba hoz, ha felidézem, hogyan színeztem át a nővérem, Feely bugyiját jellegzetes malásársárgára, amikor ólom-acetát oldatban forrósítottam fel, majd azt követően kálium-kromát oldatban hevítettem lassan tovább. Megvolt a képességem arra, hogy fortélyosan meglegeljem a mérgek beszerzésének legkézenfekvőbb módját, s ez különösképp felvidített. Például Buckshaw egyik viktoriánus korabeli vécétartályának sárgaréz úszójáról saját kezűleg kapartam le az élénkzöld réteget.

Miközben a tükörbe pillantottam, hangos kacagásban törtem ki a dagadt, fehér paplanos meztelencsiga láttán, aki onnan visszaköszönt.

Fogvacogva bújtam bele a hideg ruhámba, s az utolsó pillanatban még mindezeknek a tetejére felhúztam egy bő,

szürke kardigánt, amelyet apa szekrényének felső fiókjából csentem el. Ezt az ormóltan borzalmat – amely úgy nézett ki, mint egy túlsült csörgőkígyó, terepszínű és gesztenyeszínű mintákkal átszőve – Felicity néni, apa nővére kötötte tavaly karácsonyra.

– Rettentően kedves tőled, Lissy! – mondta apa, bravúrosan kitérve a rémes ruhadarab méltatása elől. Amikor augusztusban észrevettem, hogy még fel se vette, eltűnődtem azon, hogy mennyire lenne helyes dolog lenyúlni. Aztán úgy döntöttem, hogy félreteszem az aggályomat, mivel a hideg idő hamarosan beköszönt. Végül a kedvenc ruhadarabommá vált.

A kardigán persze nem az én méretem. Még ha feltekerem az ujját, akkor is úgy nézek ki benne, mint egy majom, akinek kilóg a banán a szájából. De úgy gondolkodtam, hogy a gyapjú melege többet ér minden divathóbortnál, ami miatt érdemes lenne fagyoskodni.

Mindig megbizonyosodom róla, hogy dőreség ruhát kérni karácsonyra. Mivel holtbiztos, hogy úgyis kapsz valamilyen módon. Akkor meg minek erre vesztegetni az alkalmat, hogy kívánhatok valamit?

Tavaly néhány évetően fontos laborfelszerelést, kémcsövet kértem a Téalapótól, sőt odáig mentem, hogy precíz listát állítottam össze arról, milyen kémcsőre, csőrös főzőüvegre és mérőhengerre lenne szükségem, s aztán óvatosan a párnám alá rejtettem. És úristen... hát nem beszerezte őket?

Feely és Daffy nem hisznek a Téalapóban, szerintem ez az oka annak, hogy mindig olyan ócskaságokat hoz nekik, mint például parfümös szappant, pongyolát és papucsot, amelyek

általában úgy néznek ki, mintha török szőnyegből vágták volna ki őket.

A Téliapó – ahogy nekem folyton mondták – csupán a gyerekeknek való.

– Ő és a róla szóló mesék! Nem más ez, mint kegyetlen átverés. A szülők azért csinálják, hogy ajándékokkal halmozák el haszontalan utódaikat ahelyett, hogy megölelnék őket – magyarázta el tavaly Daffy. – Ő csupáncsak legenda. Hidd el! Már csak azért is, mert idősebb vagyok nálad, és én már jól tudom ezeket a dolgokat!

Vajon igazat beszélt? Nem voltam biztos benne. Amikor lehetőségem adódott, hogy egyedül legyek, és el tudtam gondolkodni ezen anélkül, hogy könnyek szöktek volna a szemembe, figyelemre méltó logikával arra a végkövetkeztetésre jutottam, hogy a nővéreim hazudnak. Mindenesetre *valaki* mégiscsak hozott lombikokat, ugye?

Mindössze öt lehetséges személy jöhetett szóba. Apa, Haviland de Luce ezredes – de neki nincs pénze, és ezért kizárható, mint ahogy édesanyám, Harriet is, aki egy hegymászóbaesetben vesztette életét, amikor én még kisbaba voltam.

Dogger, apa mindenese és ezermestere – de neki se szellemi, se fizikai vagy anyagi kapacitása nincs arra, hogy titokban, éjnek éjadján értékes ajándékokkal settenkedjen a huzatos és romos vidéki házunkba. Dogger a Távol-Keleten esett hadifogságba, s rettenetes szenvedéseket élt át. Ezek annyira mély nyomokat hagytak az agyában, hogy sokszor érthetetlen módon a legváratlanabb pillanatban rántották vissza a rémes emlékek a múlt borzalmai közé.

– Bizony, még patkányt is kellett ennie – mesélte nekem Mullet asszony elkerekedett szemekkel a konyhában. – Patkányt, bizony! Meg kellett sütniük.

A házban senkiről sem tudtam elképzelni – különböző okokból kifolyólag –, hogy ajándékot hozhatott volna. Így nem maradt más, csak a Télapó.

Alig egy hét múlva újra jön, s azért, hogy egyszer s mindenkorra lezárjam a kérdést, hosszú ideje szövögettem már a tervet, hogy csapdába ejtem.

Persze tudományos eszközökkel.

A madárfogó enyvet – ezt mint praktizáló vegyész mondhatom – könnyű előállítani: a magyalág középső rétegét nyolc-kilenc órán át főzzük, két hétig egy kő alá tesszük, és aztán elővesszük, megmossuk folyó vízben, porrá törjük, majd hagyjuk, hogy megerjedjen. Ezt a masszát már évszázadok óta használták a madárárusok arra, hogy bekenjék vele a fák ágait, és így fogják el az énekesmadarakat, amelyeket azután az utcán árultak.

A kiváló Sir Francis Galton jegyezte le a massa előállításának módszerét az *Utazás művészete, avagy olyan eszközök és módszerek, amelyek a vadonban is rendelkezésünkre állnak* című művében, amelynek egyik dedikált példányát Tar bácsi könyvtárának legfontosabb könyvei közt találtam. Betűről betűre követtem Sir Francis utasításait. A nyár közepén hatalmas mennyiségű magyalt gyűjtöttem be és cipeltem haza, amely mind a Gibbet-erdőben nőtt. Felforrósítottam az összetört ágakat a labor Bunsen-égője fölött egy kölcsön párolóedényben, amelyet Mullet asszonytól nyúltam le egy kis időre, persze a tudta

nélkül. Az utolsó fázisok során néhány saját ötlettel turbóztam fel a masszát. Az így kotyvasztott enyv százszor jobban ragadt, mint az, ami az eredeti recept szerint készült. Most már a főzet – hathavi előkészület után – annyira hatékony volt, hogy akár egy gibbont vagy egy gorillát is képes lett volna odaragasztani, s jó esély volt arra, hogy a Télapót – ha létezik egyáltalán – megállítsa. Hacsak a bohókás idős úr utazása során nem tart magánál véletlenül egy üveg dietil-étert ($C_2H_5)_2O$, amely oldja a madárfogó enyvet, örökre a kéményünkben ragad. Ha nem döntök mégis úgy, hogy szabadon eresztem.

Briliáns terv. Kíváncsi vagyok, vajon másnak eddig miért nem jutott eszébe.

Kikukkantottam a függönyön keresztül, és láttam, hogy havazik a sötétben. Az északi szél örülten pörgette a hópelyheket a földszinti konyhaablak fényénél.

Vajon ki a csoda van fenn ilyen későn? Túl korán volt, hogy Mullet asszony besétáljon Bishop's Lacey-ből.

Hát persze, megvan!

Ma fognak Londonból megérkezni az idegenek. Hogy az ördögbe mehetett ki a fejemből egy ilyen fontos dolog?

Több mint egy hónappal ezelőtt – november 11-én, ezen a valójában szürke és lehangoló őszi napon, amelyen Bishop's Lacey-ben mindenki csendesen emlékezett meg azokról a szeretteiről, akiket a háborúban veszített el – apa a szalonba rendelt bennünket, hogy félbeszakítsa a szomorúságot egy hírrel.

– Sajnos be kell jelentenem, hogy elkerülhetetlen... – mondta végül, miközben elfordította tekintetét az ablaktól, amelyen keresztül már egy jó negyed órája bámult kifelé rosszkedvűen.

– Nem látom szükségét annak, hogy a rossz anyagi helyzetünkre emlékeztesselek benneteket... – mondta, megfélemlítve arról, hogy ezt teszi minden nap, olykor óránként kétszer is, az apadó tartalékaink felemlegetésével. Buckshaw Harriet tulajdona, és amikor meghalt, nem hagyott végrendeletet. Elvégre ki a csoda gondolhatta, hogy olyasvalaki, aki ennyire tele volt étellel, a távoli Tibetben leli majd halálát egy hegyen? A bajok ezzel kezdődtek. Tíz éve, hogy apa „haláltáncának” – ahogy ezt ő emlegetni szokta – megalázó lépései őfelsége adóhivatalának szürke eminenciásaival kezdetüket vették.

A folyóasztalon tornyosuló számlák ellenére és a Londonból érkező telefonok rekedt hangú követelőzései dacára apának valahogy sikerült jó sokáig ellavíroznia.

Egyszer én vettem fel az egyik ilyen kellemetlen telefont a „masinától” való félelme miatt – apa így nevezte a távbeszélőt. Az eset meglehetősen viccesen végződött, mivel úgy tettem, mintha nem beszélnék angolul.

Amikor a telefon egy perc múlva újra megszólalt, rögtön felkaptam, aztán az ujjammal le-föl bökdöstem a kagylót.

– Halló! – üvöltöttem. – Halló! Halló! Sajnálom, nem hallok! Rémes a vonal. Hívjon vissza egy másik alkalommal!

A harmadik alkalommal, amikor leakasztottam a kagylót, beleköptem egy jókorát a beszélő részébe, az meg rögtön katagó vészjelzést kezdett kiadni.

– Tűz – mondtam kábult és bizonytalan, monoton hangon. – A ház lángokban áll... a falak és a padló. Attól tartok, most már muszáj letennem. Bocsánat, de a tűzoltók épp az ablakot törik be.

A behajtó nem hívott vissza.

– Az Örökösödési Illeték Hivatallal való tárgyalások – mondta apa – zátonyra futottak. Most már nincs mit tenni.

– De Felicity néni! – tiltakozott Daffy. – Felicity néni biztos, hogy...

– Felicity nénéteknek se pénze, se kedve nincs már ahhoz, hogy megoldja a helyzetet. Sajnos ő...

– Jön karácsonyra – szakította félbe Daffy. – Megkérhetnéd, hogy segítsen, amikor itt lesz.

– Nem – mondta apa szomorúan, miközben a fejét csóválta. – Semmi értelme. A tánc véget ért. Arra kényszerültem, hogy kiadjam Buckshaw-t...

Nagyot sóhajtottam.

Feely előrehajolt, a homlokát ráncolta. Rágta a körmét. Büszkesége miatt neki ez felfoghatatlan volt.

Daffy, mint mindig, félig lesütött szemein keresztül kifürkészhetetlen tekintettel nézett.

– ...egy filmstúdiónak – folytatta apa. – Egy héttel karácsony előtt fognak megérkezni, és addig maradnak, amíg be nem fejezik a munkát.

– Egyiküket sem ismerem – mondta apa. – Az ügynök valami Wyvernt emlegetett, de nekem ez a név nem mond semmit.

– *Phyllis* Wyvernt? – kérdezte hirtelen izgatottan Daffy. – Csak nem *Phyllis* Wyvernt?

– De igen – felelte apa, miközben felragyogott az arca, de csak egy icipicit. – *Phyllis*. A név szépen csilingel. A Hampshire-i Bélyeggyűjtő Társaság elnökasszonyának is ugyanez a neve.

– Csakhogy az ő teljes neve Phyllis *Bramble* – tette hozzá –, nem Wyvern.

– De Phyllis Wyvern a legnagyobb filmsztár a világon – mondta Feely tátott szájjal. – A galaxisban.

– Az univerzumban – tette hozzá Daffy ünnepélyesen. – *Az átutazó kapitány lányában* ő játszotta Minah Kilgore-t, emlékszel? *A sztyeppék Annája... Szerelem és vér... Halálhoz öltözve... A titkos nyár.* Úgy volt, hogy ő játssza Scarlett O’Harát *Az elfújta a szélben*, de a próbafelvétel előtti éjjel egy őszibarackmag miatt majdnem megfulladt, és ezért másnap egy szót se tudott szólani.

Daffy naprakész a legfrissebb filmes pletykákból is, mivel a falu újságosboltjában átfutja az összes képes újságot és magazint.

– Ő jön ide, Buckshaw-ba? – kérdezte Feely. – Phyllis Wyvern?

Apa egy kissé megvonta a vállát, és visszafordult az ablak felé. Rosszkedvűen bámult kifelé.

Lecsörtettem a keleti szárny lépcsőin. Az ebédlőben sötét volt. Ahogy a konyha mellett haladtam el, Daffy és Feely keserűen tekintettek fel a zabkásás tájkukból.

– Ó, hát itt van, drágám – mondta Mullet asszony. – Má’ épp azt fontolgattuk, hogy kutatócsoportot küldünk a fölkkutatására, hogy megtudjuk, életben van-e még. No, igyekezzék má’! Azok a filmesek pikk-pakk itt teremnek.

Gyorsan befaltam a reggelimet (sűrű zabkását és égett pirítóst citromos túróval), és már azon voltam, hogyan meneküljek

el, amikor nyílt a konyhaajtó, és Dogger lépett be, magával hozva egy kis hideg, friss levegőt.

– Jó reggelt, Dogger! – mondtam. – Ma fogjuk kiválasztani a fát?

Amióta az eszemet tudom, a nővéreimmel az volt a szokásunk, hogy a karácsony előtti héten, Dogger társaságában kiruccantunk az erdőbe, Buckshaw keleti felére, hogy kiválasszuk a karácsonyfánkat. Komolyan mérlegeltük, melyik fa a legszebb, figyelembe vettük, mennyire magasak, milyen az alakjuk, milyen sűrűek az ágaik, és általában mennyire kerek a formájuk. Ezek voltak azok a szempontok, amelyeknek alapján kihirdettük a győztest.

Másnap reggel, ámulatunkra, mintegy varázsütésre a szalonban termett a kiválasztott fa, biztonságosan egy szenesvödörbe állítva. Az egész napot mindnyájan – kivéve apát – régi csillogó arany és ezüst girlandok, színes üveggömbök és kicsi, kartontrombitájukat fújó angyalok aggatásával töltöttük, addig, amíg végre nem hajtottuk a feladatunkat. Késő délutánig, míg be nem sötétedett.

Mivel ez volt az év egyetlen olyan napja, amikor a nővéreim kevésbé voltak undokak velem, visszafojtott izgalommal, türelmetlenül vártam. Egyetlen napra – vagy legalább néhány órára – figyelmesek és kedvesek voltunk egymáshoz, ugrattuk egymást, viccelődtünk, és még néha együtt is nevettünk, mint ha mi is egy szegény, de vidám dickensi család lettünk volna.

Ennek már csak a gondolatára is mindig elmosolyodom.

– Sajnos nem, Flavia kisasszony – mondta Dogger. – Az ezredes úr utasítása az, hogy minden maradjon a házban úgy, ahogy van. Ez volt a filmesek kívánsága.

– A pokolba a filmesekkel! – tört ki belőlem, talán túl hangosan. – Tönkreteszik a karácsonyunkat!

Rögtön észrevettem Dogger arcán a szomorúságot.

– A melegházban majd állítok egy kis fát – mondta. – A hűvösben még tovább is megmarad.

– De az nem lesz már olyan! – tiltakoztam.

– Valóban, nem – értett egyet Dogger –, de akkor is megszüünk minden tőlünk telhetőt.

Mielőtt kigondolhattam volna a választ, apa lépett be a konyhába, morcosan nézett ránk, mintha bankigazgató lenne, mi pedig renegát betétesek, akiknek sikerült nyitási idő előtt bejutniuk.

Mindnyájan földre szegezett tekintettel üldögéltünk, amikor kinyitotta a *Bélyeggyűjtők Lapját*, és teljes figyelmét arra összpontosította, hogy a halványzárga margarint egyenletesen terítse szét az elszenesedett pirítósán.

– Milyen szép, friss hó hullott mára virradóra – jegyezte meg Mullet asszony vidáman, de láttam aggódó pillantását, ahogy az ablakra mered, s ez azt mutatta, hogy nem igazán örül. Ha a szél továbbra is így fúj, akkor hóbuckák közt kell majd hazaevickélnie, amikor végez a napi teendőivel.

Persze ha az idő túlságosan zord, apa ide szokta rendelni Doggerrel Clarence Mundy taxiját. De a kegyetlen téli szél – ami itt gyakori – hóátfúvást okoz, s a sövények közti utat hatalmas hóbuckákkal tölti meg. Nem biztos, hogy Clarence fel tudja venni a harcot velük. Mindnyájan tudtuk, hogy voltak olyan idők, amikor Buckshaw-t csak gyalogosan lehetett megközelíteni.

Amikor még Harriet élt, volt egy szán, csengővel és takarókkal felszerelve. Valójában a szán még mindig megvan, ott áll a kocsiszín egyik sötét sarkában, Harriet Rolls-Royce Phantom kettese mögött, elhunyt tulajdonosának emlékműveként. A lovak, ajaj, már rég odavannak, Harriet halála után eladták őket egy árverésen.

A távolból valami zaj hallatszott.

– Figyeljete! – mondtam. – Mi ez?

– A szél – felelte Daffy. – Kéritek az utolsó szelet pirítóst, vagy megehetem?

Felkaptam a szeletet, és befaltam csak úgy üresen, miközben a folyosó felé vágtattam.

2.

A hideg szél egy nagy adag fagyos hópelyhet csapott az arcomba, mikor kinyitottam a súlyos bejárati ajtót. Karjaimat fázósan szorítottam magamhoz, és kisandítottam a téli világba.

A nap első, bágyadt sugaraitól a táj olyan volt, mint egy fekete-fehér fénykép. A hatalmas hótakarót csak a kopasz, lombtalan gesztenyefák fekete sziluettje törte meg, ahogy a házhoz vezető utat szegélyezték. A hóból itt is, ott is fehér sapkás bokrok dugták ki a fejüket, és súlyos terhük alatt roskadozva hajlottak lefelé.

Mivel hullott a hó, lehetetlen volt ellátni a Mulford kapuig, de valami mozgás mégiscsak hallatszott kintről.

Miután letöröltem az arcomról a megolvadt havat, újra kinyitottam a szememet.

Á, igen! Egy apró, sápadt, színes pötty bukkant fel a tájban – és aztán még egy! Az élen egy hatalmas bútorszállító kocsi haladt, skarlátvörös fénye egyre élénkebbé vált, ahogy közelített felém a szakadó hóban. Nyomában óramű pontossággal haladtak a kisebb teherautók: egy... kettő... három... négy... öt... – na ne! – ...hat.

Ahogy a bútorszállító lassított, s bekanyarodott az előudvarra, ki tudtam bogarászni az oldalára festett nevet: *Illium*

Filmek – állt ott nyomtatott krémszínű és sárga betűkkel, amelyeket három dimenzióban festettek föl. A kisebb teherjárműveken is hasonló embléma díszelgett, de még megkapóbb volt, ahogyan a vezetőjük köré gyűltek, akár egy nyáj.

A bútorszállító ajtaja kivágódott, és egy masszív, hirtelen-szöke hajú férfi ugrott ki belőle. Overallt, lapos sapkát viselt, és a nyakában egy piros kendőt.

Ahogy közeledett felém, csikorgott a hó a talpa alatt. Hirtelen megéreztem, hogy Dogger ott áll mellettem.

– Huh! – mondta a férfi, miközben borzongott a szélben.

Méltatlankodva rázta a fejét, amikor odaért Doggerhez, és felé nyújtotta durva, húsos kezét.

– McNulty – mutatkozott be. – Illium Filmek. Szállítási Osztály. Ezermeister és mindenek egy személyben.

Dogger megrázta a hatalmas kezét, de nem szólt egy szót sem.

– Fontos, hogy a ház közelébe álljunk, az északi szél miatt. Fred generátora hasznos lehet szélsőséges körülmények között, például amikor az idő ilyen hidegre fordul. Esetleg nem lesz áram a házban. Fred generátora olyankor is működik.

– Hogy hívják, kislány? – kérdezte hirtelen, miközben felém fordult, és lehajolt hozzám. – Margaret Rose, fogadni mernék. Igen, Margaret Rose. Maga egy tipikus Margaret Rose, ugye, ráhibáztam?

Alig bírtam ki, hogy ne masírozzak fel a laboratóriumba egy üveg cianidért, hogy ennek a fajankónak az orra alá dörögöljem, majd a fejét hátraszegve leöntsem a torkán, vállalva a dolog minden következményét.

Szerencsére a jólneveltségem megakadályozott ebben.

Margaret Rose, valóban!

– Igen, tényleg ráhibázott, McNulty úr – mondtam, csodálkozó mosolyt erőltetve az arcomra. – A nevem Margaret Rose. De honnan tudta?

– A hatodik érzék, amellyel meg vagyok áldva – büszkélkedett elégedett vállrándítás közben. – Az ír gyökerek – tette hozzá némi ír tájszólással, és pimaszul megérintette a szövetsapkáját üdvözlésképp, miközben kiegyenesedett.

– Most pedig – fordult Dogger felé –, az uraságok és a nagyságok délre érkeznek meg kocsikon. Londonból jönnek, a hosszú út után éhesek lesznek, mint a farkas. Igyekezzünk! Lássunk hozzá, hogy egy vödörnyi kaviár várja majd őket!

Dogger arca rezzenéstelen maradt.

– Csak viccelek, cimbora! – mondta McNulty, és egy borzasztó pillanatig azt hittem, hogy Doggerre veti magát.

– Viccelek, érti? A saját konyhánkkal szoktunk utazni.

A hüvelykujjával az egyik teherautó felé bökött, amely az előkertben álldogált türelmesen.

– Viccelődik – ismételte Dogger. – Értem. Legyen szíves, törölje meg a csizmáját, és kövessen!

Amikor becsukta az ajtót maga mögött, McNulty megállt, és körbetekintett. Úgy tűnt, hogy különösen az első emeletre vezető két hatalmas lépcsősor ejtette ámulatba.

– Húha! – csúszott ki a száján. – Vannak, akik így élnek?

– Igen, biztosíthatom – jegyezte meg Dogger. – Kérem, kövessen, erre!

Csatlakoztam Doggerhez, miközben McNultyt körbevezette: ebédlő, fegyvertár, rózsaszoba, kék szoba, reggeli szoba...

– A szalon és az ezredes dolgozószobája tabu – mondta Dogger –, ahogy ebben előzetesen megállapodtak. Egy kis fehér karikát fogok kitenni az ajtókra, emlékeztetőül, nehogy megsértsék a magánszférájukat.

Majdnem azt mondta, hogy a magánszféránkat. Szinte biztos vagyok benne.

– Majd továbbítom a szavait – válaszolta McNulty. – Nem lesz probléma. Olyanok vagyunk, mint egy nagy család!

A keleti szárny felé fordultunk, a képtár irányába. Azt reméltem, úgy fogjuk majd találni, ahogyan álomban volt: jeges, kietlen térre számítottam. De a helyiség ugyanolyan maradt, mint amilyen mindig is volt az idők kezdetétől: hosszú, homályos folyosó, a falakon mogorva tekintetű portrék az őseinkről. Úgy tűnt, felmenőink – egy-két esettől eltekintve (ilyen volt például Daisy grófné, akiről azt mondták, hogy egy kínai selyemoverallban kézenátfordulással üdvözölte a Buckshaw-ba látogatókat) – egyöntetűen örök mogorvaságot fogadtak, s ez nem nyújtott valami szívderítő látványt.

– A képtár használatában már megállapodtak... – mondta Dogger.

– De a szögecses bakancs ki van tiltva a parkettás padlóról – szakította félbe egy hang. Mullet asszony volt az.

Csípőre tett kézzel és parancsoló tekintettel nézett McNultyra, aztán egy kicsit lágyabb hangon folytatta.

– Bocsánat, Dogger, de az ezredes épp most indul Londonba a szokásos bélyeggyűjtős találkozójára. Látni óhajtja a marhakonzerv miatt, mielőtt elmegy.

A „marhakonzerv” egy titkos jel volt. Azt jelentette, hogy apának kölcsönre van szüksége a vonatjegyhez és a taxihoz. Erre akkor jöttem rá, amikor apa dolgozószobájának ajtajánál hallgatóztam. Sajnos így volt, bár ne tudnék róla!

– Persze – felelte Dogger. – Elnézést, egy percre!

És eltűnt, ahogy szokott.

– Ponyvával kell letakarniuk a padlót – mondta Mullet asszony McNultynek. – A parketta cseresznye-, mahagóni-, dió- és nyírfából, és hat különböző fajta tölgyfából készült. Ha nincs maguknak ponyvájuk, akkor esetleg...

– Nyugodjon meg, bízson bennem, Mrs....

– Mullet – mondta Mullet asszony. – *M*-mel.

– Mullet asszony. A nevem McNulty. Szintén *m*-mel. Patrick McNulty. Biztosíthatom, hogy a stábunk tagjai az Illium Filmeknél alapos válogatás után kerülnek alkalmazásba. Ha tényleg megbízhatok önben – bár enélkül nem túl messzire ér az ember –, épp most vettük fel a film királyi rezidenciájának helyszíni felvételeit, és nem merült fel semmilyen panasz sem. Ugye tudja, kinek a részéről?

Mullet asszony szemei elkerekedtek.

– Csak nem...

– De bizony – mondta McNulty, miközben a mutatóujját a szája elé tette. – Magácska igen eszes asszony, Mrs. Mullet. Rögtön láttam én azt.

Mullet asszony finoman elmosolyodott, mint Mona Lisa, és tudtam, hogy a hűsége meg van vásárolva. Mindenesetre Patrick McNultynek olyan sima volt a modora, mint az angolnái.

Most már Dogger is visszaért, arca nyájas és készséges volt, de nem árult el semmit. Követtem, ahogy a lépcsőkön felfelé a nyugati szárnyba tartott.

– A folyosó déli felén lévő szoba Harriet kisasszony lakosztálya. Szigorúan magánterület, és semmilyen körülmények között sem szabad betenni oda a lábukat.

Ezt úgy mondta, mintha Harriet csupán pár órával ezelőtt lépett volna ki onnan, hogy vidéken részt vegyen egy társadalmi eseményen, vagy útra kelt volna a Halstead Thicket Hounddal. Nem mondta el McNultynek, hogy édesanyám már tíz éve halott, s a szobái apa számára olyanok, mint egy szent hely, ahol senki nem hallja, amikor sír – vagy legalábbis ő azt hiszi.

– Értettem – mondta McNulty. – Mindenkivel közölni fogom.

– Balra a két hálószoza Ophélia és Daphne kisasszony szobája, ők majd erre az időre egy szobán osztoznak. Bármelyiket választhatják helyszínnek kedvük szerint, ők majd a másikba fognak költözni.

– Mindkettő megfelelő – válaszolta McNulty. – Val Lampman fogja majd eldönteni. Ő a rendezőnk.

– Az összes többi hálószoza, nappali, étkező, beleértve az északi részen fekvőket is, a rendelkezésükre áll, ha szükségük van rá – folytatta Dogger. A szempillája se rebbent Anglia legnépszerűbb filmrendezőjének említésekor.

Még én is tudtam, hogy ki Val Lampman.

– Jobb lesz, ha visszatérek a stábomhoz – mondta McNulty, és egy pillantást vetett a karórájára. – Még el kell rendezni a gépkocsikat, és hozzá kell látni a kirakodáshoz.

– Ahogy óhajtja – mondta Dogger, s nekem úgy tűnt, hogy volt a hangjában némi szomorúság.

Lementünk a lépcsőn. McNulty ujjával végigsimította a faragott korlátot, nyújtott nyakkal bámulta a faragott elemeket.

– Az áldóját – motyogta magában.

– Sose fogjátok kitalálni, hogy ki fogja rendezni a filmet! – rontottam be a szalonba.

– Val Lampman – felelte Daffy unott hangon, anélkül, hogy felpillantott volna a könyvéből. – Phyllis Wyvern nem hajlandó senki mással együtt dolgozni manapság. Azóta...

– Mióta?

– Túl kicsi vagy ahhoz, hogy megértsd.

– Nem is! És mi van Boccaccióval?

Daffy mostanában Boccaccio *Dekameronjából* válogatott történeteket, s azokat olvasta fel nekünk hangosan teázáskor.

– Az csak fikció – mondta. – Val Lampman valóságos.

– Ki szerint? – ellenkeztem.

– A *Mozivilág* szerint. Ez állt a címlapján.

– Mi?

– Ó, az isten szerelmére, Flavia! – szólalt meg Daffy, és ledobta a könyvét. – Rosszabb vagy, mint egy papagáj: *mióta?*, *ki szerint?*, *micsoda?* – ezt hajtogatod.

Undokul utánozta a hangomat.

– Meg kellene tanítanunk, hogy azt mondd: „Ki az az édes madár?” Vagy: „Polly kekszet akar.” Már meg is rendeltük neked a kalitkát aranyrácsokkal, egy rudat és egy vizesedényt, amiben meg is mártózhatsz, nem mintha valaha is használnád.

– Le vagy tojva!

– Visszaküldöm neked! – mondta Daffy, miközben egy láthatatlan karhosszúságú pajzsot rajzolt maga elé.

– Már újra nálad van – mondtam, miközben megdupláztam a képzeletbeli pajzsomat.

– Haha! A tiéd rézpajzs. A réz nem véd meg ellene. Ezt te is éppen olyan jól tudod, mint én.

– De igen!

– Nem!

Ez volt az a pont, amikor Feely beavatkozott, s a vitát teljesen civilizált mederbe terelte.

– Ha már a papagáj szóba került – kezdte –, volt Harrietnek egy aranyos papagája, mielőtt te megszülettél. Gyönyörű madár volt, egy afrikai szürke, Szindbád volt a neve. Pontosan emlékszem rá. El tudta ragozni a latin *amare* igét, és egy részt el tudott énekelni a *Lorelei*-ből.

– Csak most találtad ki – mondtam neki.

– Daffy, emlékszel Szindbádra? – kérdezte Feely nevetve.

– „*A fiú az égő fedélzeten állt*” – mondta Daffy. – Szegény, jó öreg Szindbi, mit összeküzdött a pálcán, miközben ezeket a szavakat rikácsolta. Milyen muris volt!

– És most hol van? – érdeklődtem. – Még életben kellene lennie. A papagájok több mint száz évig élnek.

– Elrepült – felelte Daffy, kicsit furcsa hangsúllyal a hangjában. – Harriet kiterített egy takarót a teraszra, hogy egy kicsit levegőzhessél. Valahogy sikerült kilazítanod a kalitka ajtaját, és Szindbád elrepült. Hát nem emlékszel?

– Nem is!

Feely olyan tekintettel nézett rám, mintha nem is lenne a nővérem.

– De, igen. Anya gyakran mondogatta aztán, hogy azt kívánta, bárcsak te lettél volna, aki elrepült, és Szindbád maradt volna.

Hatalmas feszültséget éreztem a mellkasomban, mintha gőzkazán forrongott volna legbelül.

Kicsúszott a számon egy nyomdafestéket nem tűrő szó, és bosszút esküdve kiviharzottam a szobából.

Volt idő, amikor a jó öreg sztrichnin egy cseppje is elegendő volt.

Egyenesen felrohantam a vegyi boszorkánykonyhámba, és elhatároztam, hogy készítek egy kis nyalánkságot, utálatos nővéreim pedig majd kegyelemért fognak könyörögni. Igen, a tojásos szendvicsüket egy csipetnyi hánytatódíóval (*nux vomica*) fogom ízesíteni. Akkor legalább egy hétre megkímélnék majd a kellemetlen társaságuktól.

Éppen félúton voltam felfelé, amikor megszólalt a bejárati ajtó csengője.

– A francba! – mondtam. Semmit se utáltam jobban, mint amikor megzavartak, ha épp valamilyen vegyszerrel készültem borsot törni az undok nővéreim orra alá.

Lecsattogtam a lépcsőfordulóból, és dühösen szélesre tartam az ajtót.

Egy egyenruhás sofőr állt előttem, kíváncsian tekintett le rám, világos csokoládébarna, zsinórsujtásos kabátot viselt, buggyos bricseszt, amelynek alsó szára egy hosszú szárú barna

bőrcsizmába volt betűrve, s egy simlis sapkát és egy pár halványbarna bőrkesztyűt tartott lazán a tökéletesen manikűrözött kezében.

Megjelenése nem nyerte el túlzottan a tetszésemet, és észrevettem, hogy az enyém sem az övét.

– De Luce? – kérdezte.

Mozdulatlanul álltam, illendően várakozva.

– De Luce kisasszony?

– Igen – mondtam vonakodva, körbekémelve őt, mintha még valakit rejteneének a bokrok rajta kívül.

A bútorszállító kocsik és teherautók elhagyták az előudvart. A havas keréknyomok labirintusa alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a ház hátsó udvarában álltak le. A helyükön egy fekete Daimler limuzin lustálkodott csendben, melyre egy kis havat söpört a szél. Olyan fényesre polírozottan csillogott, mint egy halottaskocsi.

– Fáradjon be, és csukja be az ajtót! – mondtam. – Apa nem lesz elragadtatva, ha a szél behordja a folyosóra a havat.

– Wyvern kisasszony megérkezett – jelentette be, magára vonva ezzel a figyelmet.

– De... – sikerült kinyögnöm nagy nehezen – ...nem úgy volt, hogy csak délre érnek...

Phyllis Wyvern! Forgott velem a világ. Apa sincs itt, biztos, hogy nem rám számítottak...

Persze láttam már őt ezüst képernyőn, nem éppen Gaumont-ban, hanem Hinley-ben, egy eldugott kis utcában lévő mozi-ban. És egyszer akkor is, amikor a lelkész megkérte Mitchell urat, aki Bishop's Lacey-ben egy fotóstúdiót üzemeltet, hogy

vetítse le *A lelkész feleségét* a Szent Tankréd-parókia nagytermében, abban a reményben – legalábbis azt hiszem –, hogy a történet majd megnyitja a parókiánkhoz tartozók szívét, különösen az ő patkányfejű – patkányszívű – neje, Cynthia iránt.

Persze nem váltott ki ilyen hatást. Annak ellenére, hogy a film régi és karcos volt, és milliószor ragasztották már meg, aminek következtében néha úgy ugrándozott a képernyőn, mintha dróton rángatták volna, Phyllis Wyvern csodálatos volt Willington asszony szerepében. A végén, amikor a fények újra kigyúltak, a mozigépész még mindig könnyezett, habár legalább százszor látta már a filmet.

Senki sem adott még egy esélyt Cynthia Richardsonnak, és láttam, hogy később miként osont haza egyedül a sötétben, a temetőn keresztül.

De hogyan kell viselkedni szemtől szemben egy ilyen istennővel? Mit mond ilyenkor az ember?

– Mindjárt csengetek Doggerért – mondtam.

– Már itt is vagyok, Flavia kisasszony – mondta Dogger a hátam mögül.

Nem tudom, hogy csinálta, de Dogger egy svájci óra pontosságával mindig akkor jelent meg, amikor épp szükség volt rá.

Hirtelen elindult a Daimler felé. A sofőr megpróbált elébe vágni, hogy ő legyen az első, aki az autó kilincset elkapja.

De Dogger győzött.

– Wyvern kisasszony – szólalt meg, hangja tisztán hallatszott a hideg levegőben. – Engedje meg, hogy de Luce ezredes nevében én üdvözljem önt! Isten hozta Buckshaw-ban!

Hatalmas megtiszteltetés, hogy a körünkben üdvözölhetjük. Az ezredes megkért, tolmácsoljam, mennyire sajnálja, hogy nem lehet jelen, s nem köszönheti önt személyesen.

Phyllis Wyvern megfogta Dogger feléje nyújtott kezét, és kiszállt az autóból.

– Kérem, ügyeljen a lépcsőkre, kisasszony! Igen csúszósak ma reggel.

Láttam minden lélegzetvételét a hideg levegőben, ahogy Dogger karjába kapaszkodva lebegett a bejárati ajtó felé. Igen, lebegett! Erre nincs találóbb szó! A síkos járda ellenére Phyllis Wyvern úgy lebegett felém, mintha földöntúli lény, szellem lenne.

– Délre vártuk önt – mondta Dogger. – Sajnálom, hogy a járdát még nem takarítottuk le teljesen, és nem szórtuk le sálakkal.

– Semmi baj, Mr....

– Dogger – vágta rá Dogger.

– Dogger úr, csak egy Golders Green-i lány vagyok. Megbirkóztam már korábban is a hóval, azt hiszem, most sem fog gondot okozni.

– Hopp! – kacagott fel. Úgy tett, mintha megcsúszott volna, és kedvesen mosolygott a férfinak, miközben a karján csüngött.

Alig tudtam elhinni, hogy ilyen apró. A fejével épp kísértő-jének a mellkasáig ért.

Egy szűk fekete kosztümöt viselt fehér blúzzal, a nyakán fekete és halványsárga kendőt, és bár sötét volt a nap, az arcából telten, nyári krémszínben sugárzott.

– Helló! – mondta, és megállt előttem. – Láttam már ezt az arcot. Ön Flavia de Luce, ha nem tévedek. Reméltem, hogy ön is itt lesz.

Még levegőt is elfelejtettem venni, de nem is érdekelt.

– A fényképe benne volt a *Daily Mirror*ban, tudja. Annak a rémes ügynök a kapcsán, amelyben Stonepenny vagy Bonepenny, vagy hogy is hívják szerepelt.

– Bonepenny – mondtam. – Horace Bonepenny.

Segítettem a rendőrséget az ügy felgöngyölítésében, amikor el voltak akadva.

– Az – mondta. Kinyújtotta az egyik kezét, és megfogta az enyémét, úgy, mintha nővérek lennénk. – Bonepenny. Előfizettem a *Rendőrujságra* és a *Megtörtént Bűntényekre*, és a világegyért sem mulasztanám el a *Világ Híreinek* egyetlen számát sem. Egész egyszerűen imádok a leghíresebb gyilkosokról olvasni, mint például a Bride családról Bathban... az islingtoni motyogóról... a fő Armstrongról... Crippen doktorról... Drámai dolgok. Nem gondolja? Mindenekfölött mi értelme lenne az életnek, ha nem történnének rejtélyes gyilkosságok?

Teljesen igaza van! – gondoltam.

– És most már, azt hiszem, be kellene mennünk, és nem kellene hagyni, hogy szegény Dogger itt kinn a hidegben ácsorogjon.

Gyorsan Doggerre pillantottam, de az arca olyan rezzenéstelen volt, mint egy bányató.

Ahogy a vendég elhaladt mellettem, nem lehetett nem gondolni arra: milyen fantasztikus, hogy *egy levegőt szívok Phyllis Wyvernne!*

Az orrom hirtelen megtelt a parfümjé illatával: jázminillattal.

Valószínűleg valamelyik drogériában kotyvasztották, azt hiszem, fenolból és ecetsavból. A fenolt vagy „benzanolt” – ahogy elneveztem – Johann Rudolf Glauber, egy német kémikus fedezte fel a tizenhetedik század közepén, habár ténylegesen csak közel kétszáz évvel később sikerült egyik honfitársának, Friedlieb Ferdinand Runge-nak köszénkátrányból kivonnia, és ő keresztelte el karbolsavnak. Szintetikus úton is sikerült előállítani a rendkívül mérgező anyagot, a benzol tökéletlen oxidálásával. Élvezettel gondoltam erre az anyagra, melyet az emberiség a leghatékonyabb balzsamozószerként ismert, és amelyet akkor használtak, amikor egy testet a lehető leghosszabb ideig kellett konzerválni.

Megtalálható bizonyos skót whiskykben.

Phyllis Wyvern besétált a folyosóra, és könnyed bájjal körbetekintett.

– Milyen rideg, ódon ház! – mondta, és tapsolni kezdett. – Tökéletes! Teljesen tökéletes!

Ekkorra a sofőr már be is hordta a csomagjait, amelyek az ajtón belül álltak egy nagy kupacban.

– Csak hagyja ott, Anthony – mondta. – Valaki hamarosan majd gondoskodik az elhelyezésükről.

– Persze, Wyvern kisasszony – felelte nagy felhajtással. Majdnem összecsapta a bokáit is.

Volt valami különösen meghitt a viselkedésében, de képtelen voltam megfejteti, hogy mi az.

Ott álldogált egy darabig, tökéletes nyugalomban, mintha borraivalóra várna, vagy mintha arra számítana, hogy egy italt vagy szivart kérnek tőle.

– Elmehet – jegyezte meg a kisasszony teljesen váratlanul, és a varázs megtört. A sofőr hirtelen a *Csokoládékatonák* kórusának egyik tagjává minősült vissza.

– Igen, Wyvern kisasszony – mondta, és az ajtó felé fordult. Az arcán valamilyen furcsa kifejezés jelent meg. Hogy milyen? Lenéző?